

Život Cirkvi

Ročník 17

18/2010

Grécko na kolenách

V tomto týždni obleteli svet zábery z atén-ských ulíc. Tisíce ľudí demonštrujú proti reštriktívnym opatreniam vlády, ktoré sú nevyhnutnou podmienkou, aby Európska

únia požičala Grécku peniaze a zachránila ho pred bankrotom. Toto nezmyselné násilie si už vyžiadalo tri ľudské životy. Európska únia, či lepšie povedané krajiny eurozóny, sa ocitli v nepríjemnej situácii, ktorá nemá víťaza. Grécko musí pristúpiť k radikálnym škrtom a za tri roky ušetriť 30 miliárd eur. Európa mu za to požičia na tri roky viac ako 100 miliárd. Ide o astronomickú sumu peňazí, ktorá nemá v moderných dejinách obdobu.

Za týmito ťažkosťami je predovšetkým dlhodobé správanie v rozpore s dobrými mravmi. Grécke vlády už pekných pár rokov v mene udržania moci rozdávali peniaze, ktoré krajina nikdy reálne nevlastnila. Obyvatelia tak získali mnoho nadštandardných výhod, napríklad v podobe trinásteho a štrnásteho dôchodku, či rôznych sociálnych dávok. Mzdy zamestnancov vo verejnej sfére boli nadpriemerne vysoké. Aby vláda udržala tento vysoký štandard, neustále si požičiavala peniaze z bánk. Tento život na dlh však nemohol trvať donekonečna. Uvedomil si to aj grécky premiér, keď nedávno požiadal Medzinárodný menový fond a Európsku úniu o pomoc. V tejto chvíli sa zdá, že kolíska antickej kultúry nakoniec pomoc dostane výmenou za tvrdé reštriktívne opatrenia.

Avšak novou pôžičkou sa tento problém nekončí, len začína. Grécko totiž zďaleka nie je jedinou európskou krajinou, ktorá sa vydala na cestu zadlžovania.

V podobnej situácii sa nachádza Španielsko, Portugalsko, Írsko, Maďarsko či Taliansko. Pred pár dňami vydal predseda Komisie Českej biskupskej konferencie Iustitia et Pax, pražský pomocný biskup, Václav Malý, vyhlásenie, v ktorom upozorňuje na rast českého štátneho dlhu. Hoci situácia Slovenska nie je najhoršia, v posledných štyroch rokoch sme sa tiež zadlžovali. Ak by sme pokračovali takouto cestou, mohli by sme sa raz ocitnúť v podobnej situácii ako naši stredomorskí priatelia. Rozhodnutie Európy pomôcť Grécku vyvoláva veľa otázok. Na pokraj bankrotu sa nedostalo zo dňa na deň. Prečo mu európske banky napriek tomu stále požičiavali? Prečo sa Európska únia hrala na ručiteľa a tento hazard nezastavila? Zdá sa, že európske inštitúcie zlyhali na celej čiare. Súčasný riešenie, ktoré ponúkajú krajiny eurozóny vysielajú dve posolstvá. Jedno je pritom horšie ako druhé. To prvé je odkazom nezodpovedným bankám a politikom, že hoci nezodpovedne požičiavajú a zadlžujú, nemusia za to niesť nijakú zodpovednosť. A to druhé posolstvo hovorí, že politici môžu pokračovať v mene udržania moci v bezbrehom populizme a socialistických experimentoch. Svätý Otec Benedikt XVI. pritom viac ráz zdôraznil, že každá ekonomická aktivita by mala slúžiť integrálnemu ľudskému rozvoju. Vytváranie zbytočného dlhu je nemorálne a nespravodlivé voči budúcim generáciám. Takéto správanie rozvoj spoločnosti brzdi.

Vážení poslucháči! Nespokojnosť Grékov s novou situáciou bude ešte dlho trvať. Cítia sa oklamaní vlastnou vládou, ktorá im nehovorila pravdu. Avšak boli to práve grécki voliči, ktorí posadili do kresla strany s najprítlačlivejšími sľubmi, čo nezodpovedali realite. V tomto sú si voliči na celom svete podobní. V júni budeme aj my stáť pred volebnými urnami. Rozhodujme sa v súlade so sociálnou náukou Cirkvi. Každá defraudácia či nespravodlivosť sú prejavom neúcty voči majetku. Avšak úcta k majetku vychádza z úcty k ľudskému životu. Vyberme tých, ktorí chcú chrániť život od počatia, usilujú sa o stabilnú rodinu a zdravú ekonomiku.

RV, Anton Ziolkovský

V Neapole sa zopakoval zázrak skvapalnenia krvi sv. Januára

Taliansko (3.mája, RV) - Aj tento rok sa v predvečer prvej májovej nedele v Neapole, v Bazilike sv. Kláry, zopakoval zázrak skvapalnenia krvi sv. Januára. Oznámenie o tom sa už tradične dáva bielou šatkou a aj tentoraz bolo prijaté dlhým potleskom veľkého počtu prítomných v bazilike. Medzi nimi bol aj primátor mesta a ďalšie osobnosti spoločensko-politického života.

Ampulky so skvapalnenou krvou svätca potom veriáci niesli v procesii, ktorú viedol arcibiskup Neapola, kardinál Crescenzo Sepe. „Sv. Január nás má rád,“ povedal kardinál a dodal, že udalosť sa symbolicky zhodla so sviatkom 1. mája. Zázrak sa opakuje trikrát do roka a je dokázaný od roku 1389. Deje sa začiatkom mája, 19. septembra a 16. decembra.

-pd-

Benedikt XVI. je na pastoračnej návšteve Turína

Taliansko (2. mája, RV) – V sobotu ráno Svätý Otec odletel z rímskeho letiska Ciampino na jednoduchú pastoračnú návštevu do talianskeho Turína. Na Námestí sv. Karla, zaplnenom tisíckami pútnikov bolo uvítanie stretnutie s predstaviteľmi mesta a Cirkvi. Najprv pápeža pozdravil primátor Turína a potom arcibiskup Turína kardinál Severino Poletto. Po úvodných pozdravoch sa hlava Katolíckej cirkvi pripravila na slávenie Eucharistie. Počas svätej omše krátko po 10.30 hod. sa pápež prihovoril v homílii.

Drahí bratia a sestry,

teším sa, že môžem spolu s vami v tento sviatočný deň sláviť Eucharistiu. Zdravím každého z prítomných, osobitne pastierov vašej arcidiecézy kard. Severina Polettiho, ktorému ďakujem za srdečné slová na privítanie. Zdravím tiež prítomných arcibiskupov a biskupov, kňazov, rehoľníkov a rehoľníčky, predstavených cirkevných združení a hnutí. S úctou sa obraciam na primátora mesta, doktora Sergia Chiampariniho, ktorému ďakujem za jeho slová, na predstaviteľov vlády, občianskych a vojenských predstaviteľov a zvlášť ďakujem všetkým, ktorí veľkoryso spolupracovali na príprave a uskutočnení tejto mojej pastoračnej návštevy. Pamätám i na tých, ktorí tu nemôžu byť prítomní, osobitne na chorých a osamelých ľuďoch a tých, ktorí sa ocitli v ťažkostiach. Zverujem Pánovi mesto Turín a všetkých jeho obyvateľov touto Eucharistiou, ktorá nás každú nedeľu pozýva ku spoločnej účasti na dvojakej hostine Slova pravdy a Chleba večného života.

Prežívame veľkonočné obdobie, ktoré je obdobím Ježišovho oslávania. Evanjelium, ktoré sme si pred chvíľou vypočuli, nám pripomína, že toto oslavenie bolo uskutočnené utrpením. Vo veľkonočnom tajomstve je utrpenie a oslavenie úzko spojené, vytvárajú nerozlučnú jednotu. Ježiš hovorí: „Teraz je oslávený Syn človeka a Boh je oslávený v ňom.“ (Ján 13,31) A hovorí to vtedy, keď Judáš vychádza z večeradla, aby uskutočnil plán svojej zrady, ktorá vedie k smrti majstra. Práve v tej chvíli začína Ježišovo oslavenie. Evanjelista Ján to dáva jasne najavo; nehovorí totiž, že Ježiš bol oslávený po umučení skrze vzkriesenie, ale ukazuje, že jeho oslavenie začalo práve utrpením. V ňom Ježiš ukazuje svoju slávu, ktorá je slávou lásky, ktorá sa dáva celá. On miloval Otca tým, že plnil jeho vôľu až do konca dokonalým darovaním; miloval ľudstvo tým, že za nás dal svoj život. Tak je už vo svojom utrpení oslávený a Boh je oslávený v ňom. Umučenie je však iba začiatok. Preto Ježiš hovorí o svojom oslavení v budúcom čase. (porov. Ján 13,32) Potom Pán vo chvíli, kedy oznamuje svoj odchod z tohto sveta (v.33), temer ako závet dáva svojim učeníkom nové prikázanie, aby jeho prítomnosť pokračovala novým spôsobom: „Nové

prikázanie vám dávam: Milujte sa navzájom, ako som ja miloval vás, tak sa navzájom milujte vy.“ (v.34) Pokiaľ sa máme vzájomne radi, potom je Ježiš medzi nami naďalej prítomný.

Ježiš hovorí o „novom prikázaní“. V čom je však jeho novosť? Už v Starom zákone Boh dal prikázanie lásky. Teraz sa však toto prikázanie stalo novým, pretože Ježiš k nemu pridáva niečo veľmi dôležité: „Ako som ja miloval vás, milujte sa navzájom.“ Nové je práve ono „milovať ako Ježiš miloval“. Starý zákon nepredložil žiadny model lásky, formuloval iba príkaz lásky. Ježiš však dal sám seba za vzor a prameň lásky. Ide o lásku bezhraničnú, univerzálnu, schopnú premeniť i všetky negatívne okolnosti a všetky prekážky na príležitosti k rastu v láske.

Cirkev, ktorá je v Turíne, poznala v minulých storočiach bohatú tradíciu svätosti veľkorysej služby bratom – ako spomenul kardinál arcibiskup a pán primátor – vďaka horlivým kňazom, rehoľníkom a rehoľníckam činného i kontemplatívneho života a veriacich laikov. Ježišovým slovom sa

tak dostáva zvláštnej ozveny v tejto veľkorysej a činnej cirkvi, počínajúc ich kňazmi. Darom nového prikázania od nás Ježiš žiada, aby sme žili jeho vlastnú lásku, ktorá je skutočne vierohodná, výrečným a účinným znamením hlásania Božieho kráľovstva vo svete. Samozrejme, že čo sa týka našich síl, sme slabí a obmedzení. Stále je v nás odpor proti láske a v našom živote je mnoho ťažkostí, ktoré vyvolávajú rozdelenie, zášť a nevraživosť. Avšak Pán nám sľúbil, že je v našom živote prítomný, uschopnil nás k tejto veľkorysej a úplnej láske, ktorá dokáže prekonať všetky prekážky. Ak sme zjednotení v Kristovi, môžeme skutočne týmto spôsobom milovať. Mať radi druhých, ako ich mal rád Ježiš, je možné iba tou silou, ktorá je nám udeľovaná vo vzťahu k nemu, osobitne v Eucharistii, v ktorej sa sprítomňuje reálne jeho obet' lásky, ktorá rodí lásku.

Chcel by som preto povedať pár slov povzbudenia osobitne kňazom a diakonom tejto cirkvi, ktorí sa veľkoryso venujú pastoračnej práci, ako i rehoľníkom a rehoľníckam. Byť robotníkom v Pánovej vinici môže byť niekedy vyčerpávajúce, povinnosti sa množia, požiadaviek je mnoho, problémy nechýbajú: každodenným vzťahom lásky k Bohu v modlitbe čerpajte silu k odovzdávaniu spásonosného posolstva, znovu usmernite svoj život na podstatu evanjelia, pestujte reálnu dimenziu spoločenstva a bratstva v rámci kňazstva, svojich komunit, vo vzťahoch s Božím ľudom, svedčíte v službe o moci lásky, ktorá prichádza zhora.

Prvé čítanie, ktoré sme si vypočuli, nám predstavuje zvláštnym spôsobom práve Ježišovo oslavenie: apoštolát a jeho plody. Pavol a Barnabáš sa na záver svojej

prvej apoštolskej cesty vracajú do miest, ktoré už navštívili a znovu povzbudzujú učeníkov, napomínajúc ich, aby zostali pevní vo viere, pretože ako sami hovoria, „do Božieho kráľovstva vojdeme len vtedy, keď veľa vytrpíme“. (Sk 14,22) Kresťanský život, drahí bratia a sestry, nie je jednoduchý; viem, že ani v Turíne nechýbajú ťažkosti, problémy, starosti. Myslím osobitne na tých, ktorí prežívajú svoj život v citeľnom nedostatku následkom nedostatku práce, neistej budúcnosti fyzickým i morálnym utrpením; myslím na rodiny, na mládež, na starých ľudí, ktorí často žijú osamotene, na ľudí na okraji spoločnosti, na imigrantov. Áno, život núti k vyrovnaniu sa s mnohými ťažkosťami, mnohými problémami, ale je to práve istota, ktorá sa nám dostáva z viery, istota, že nie sme sami, že Boh miluje každého bez rozdielu a je nablízku každému svojou láskou, ktorá umožňuje riešiť, žiť a prekonávať únavu každodenných problémov. Bola to univerzálna láska vzkrieseného Krista, ktorá prinútila apoštolov, aby vyšli zo seba samých, šírili Božie slovo a vydali sa bezvýhradne druhým s odvahou, radosťou a pokojom. Vzkriesený má moc lásky, ktorá prekonáva každé obmedzenia, nezastavuje sa pred žiadnou prekážkou. Kresťanské spoločenstvá, osobitne v tých pastoračne najnáročnejších situáciách, musia byť konkrétnym nástrojom tejto Božej lásky.

Povzbudzujem rodiny, aby žili kresťanskú dimenziu lásky v jednoduchých každodenných skutkoch, v rodinných vzťahoch a prekonávali rozdelenie a nedorozumenie pestovaním viery, ktorá ešte viac upevňuje spoločenstvo. Taktiež v rozmanitom a bohatom svete univerzít a kultúry nech nechýbajú svedectvá lásky, o ktorých hovorí dnešné evanjelium v schopnosti pozorného načúvania a pokorného dialógu pri hľadaní pravdy v istote, že sama pravda nám vychádza v ústrety a uchvacuje nás. Rád by som tiež povzbudil často namáhavé úsilie tých, ktorí sú povolani spravovať verejné veci: spolupráca pri hľadaní spoločného dobra a snaha neustále mesto zľudšťovať a robiť ho obývatelným je znamením toho, že kresťanské chápanie človeka nie je nikdy proti jeho slobode, ale je ku prospechu väčšej plnosti, ktorá sa uskutoční jedine v „civilizácii lásky“. Všetkým, osobitne mladým, chcem povedať, aby nikdy nestrácali nádej, ktorá prichádza od zmŕtvychvstalého Krista, z víťazstva Boha nad hriechom a smrťou.

Druhé dnešné čítanie nám podáva záverečné dejstvo Ježišovho vzkriesenia: nový Jeruzalem, sväté mesto, ktoré zostupuje od Boha, vystrojené ako nevesta okrášlená pre svojho ženicha. (porov. Zjv 21,2) Ten, ktorý bol ukrižovaný, ktorý zdieľal naše utrpenie, ako nám výrečne pripomína posvätné plátno, je tým, ktorý vstal z mŕtvych a chce nás všetkých zjednotiť vo svojej láske. Ide o nádhernú, silnú a pevnú nádej, pretože ako hovorí kniha Zjavenia, „Boh im zotrie každú slzu z očí; nebude už smrť ani zármutok, nárek ani bolesť už nebude, pretože čo bolo predtým, sa pomínulo.“ (21,4) Nehovorí snáď posvätné Turínske plátno to isté? V ňom svoje útrapy vidíme ako v zrkadle Kristovo utrpenie: „Passio Christi. Passio ho-

minis.“ Práve preto je znamením nádeje: Kristus čelil krížu, aby zabránil zlu, aby nám umožnil vytyšit', že jeho Pascha je predzvesťou tej chvíle, kedy i nám bude zotretá každá slza z očí a nebude už smrť, ani zármutok, ani nárek, ani bolesť.

Úryvok z Apokalypsy končí tvrdením: „Ten, ktorý sedel na tróne, povedal: Hľa – všetko tvorím nové.“ (Zjv 21,5) Prvou, absolútne novou vecou, ktorú Boh uskutočnil, je Ježišovo vzkriesenie, jeho nebeské oslávenie. To je počiatkom celého radu „nových vecí“, na ktorých máme i my účasť. „Veci nové“ – to je svet plný radosti, v ktorom už nie sú utrpenie a útlak, už nie je zášť a nenávisť, ale jedine láska, ktorá vychádza od Boha a premieňa všetko.

Drahá cirkev, v Turíne, prišiel som medzi vás, aby som vás utvrdil vo viere. Rád by som vás mocne a srdečne povzbudil, aby ste zostali verní tej viere, ktorú ste prijali a ktorá dáva životu zmysel, aby ste nikdy nestrácali svetlo nádeje vo vzkriesenom Kristovi, ktorý je schopný premôcť realitu a všetko urobiť novým, aby ste v meste, vo štvrtiach, v spoločenstvách, v rodinách žili jednoducho a konkrétne Božiu lásku: „Ako som ja miloval vás, tak sa navzájom milujte vy.“ Amen

Ludovít Malík

Na poludnie sa potom s veriacimi Benedikt XVI. pomodlil modlitbu Raduj sa nebies Kráľovná.

Príhovor pred modlitbou Regina Coeli

„Zatiaľ, čo sa blíži záver tohto slávnostného obradu, obráťme sa k Najsvätejšej Panne, ktorá je v Turíne uctievaná ako hlavná patrónka titulom Blahoslavená Panna útechy. Jej zverujem toto mesto a všetkých, ktorí v ňom bývajú. Bdej, ó Panna Mária, nad rodinami a nad svetom práce; bdej nad tými, ktorí stratili vieru a nádej; poteš chorých, väznených a všetkých trpiacich; Pomocnica kresťanov, buď oporou mladým, starým a všetkým, ktorí sa ocitli v ťažkostiach. Matka Cirkvi, bdej nad pastiermi a celým spoločenstvom veriacich, aby boli ‚sol'ou a svetlom‘ uprostred spoločnosti.

Panna Mária je tá, ktorá viac než ktokoľvek iný kontemplovala Boha v Ježišovej ľudskej tvári. Uzrela ju hneď po narodení, keď ho zavinula do plienok a položila do jaslí; uvidela ju hneď, ako bol mŕtvy zložený z kríža, zavinutý do plátna a položený do hrobu. Vtlačil sa do nej obraz jej umučeného Syna, ale tento obraz bol premenený svetlom zmŕtvychvstania. Tak je v srdci Márii strážené mystérium Kristovej tváre, mystérium smrti a slávy. Od nej sa môžeme vždy učiť hľadiť na Ježiša pohľadom lásky a viery a poznávať v jeho tvári Božiu Tvár.

Najsvätejšej Panne zverujem s vďačnosťou všetkých, ktorí pripravovali túto moju návštevu a výstavu Turínskeho plátna. Prosím za nich a za to, aby tieto udalosti napomohli hlbokkej duchovnej obnove.

-Im-

Po obede s biskupmi Piemontu, pozdravil na arcibiskupstve organizátorov návštevy a presunul sa na Námestie sv. Karla, kde sa stretol s mladými.

Benedikt XVI. v Turíne mladým

„Veľmi srdečne vás pozdravujem a ďakujem vám za prijatie a entuziazmus vašej viery“ – takto Svätý Otec mladých v úvode pozdravil. Osobitne povzbudil tých, ktorí sú na ceste ku kňazstvu či k zasvätenému životu. Potom im pripomenul Apoštolský list mládeži, ktorý k Medzinárodnému roku mládeže mladým adresoval Ján Pavol II., a hovoril o stretnutí Ježiša s bohatým mladíkom. Dotkol sa ho aj Benedikt XVI. v Posolstve pre Svetový deň mládeže na tento rok, ako to mladým pripomenul. Na mladíkovej otázke „čo dobré mám robiť, aby som mal večný život?“ potom pápež poukázal na to, aké je dnes ťažké hovoriť o večnom živote, najmä pri súčasnej mentalite, podľa ktorej nič nie je definitívne a všetko sa veľmi rýchlo mení.

„Majte odvahu robiť definitívne voľby a prežívajte ich s oddanosťou“ - vyzval Svätý Otec mladých. „Pán vás môže povolať k manželstvu, ku kňazstvu, k zasvätenému životu, k osobitnému darovaniu vás samotných: odpovedzte mu s láskou!“ – pokračoval Benedikt XVI. a na stretnutí mladíka s Ježišom mladým poukázal na najväčšie bohatstvo v živote – na lásku, aj keď slovo „milovať“ sa dnes prepožičiava na rozličné interpretácie a rozličné významy. My však – pokračoval Svätý Otec – potrebujeme Učiteľa, Krista, ktorý nám ukáže ten najautentickejší a najhlbší zmysel vedúci k prameňu lásky a života. „Láska je pravým menom Boha a pripomína nám to aj apoštol Ján“ – dodal pápež: „Boh je láska“, a ak nás Boh miloval, aj my sa máme milovať navzájom. Potom pokračoval:

„V Ježišom pohľade, ktorým sa s láskou pozerá na mladíka z evanjelia, vidíme Božiu túžbu byť s nami, byť nám na blízku. Áno, drahí mladí, Ježiš chce byť vašim priateľom, vašim bratom v živote, učiteľom, ktorý vám ukazuje cestu k dosiahnutiu šťastia. On vás miluje takých, akí ste, vo vašej krehkosti, slabosti, aby ste - dotknutí jeho láskou - mohli byť premenení. Prežívajte toto stretnutie s láskou Krista v silnom osobnom vzťahu s ním; prežívajte ho v Cirkvi, najmä vo sviatostiach. Žíte ho v Eucharistii, v ktorej sa sprítomňuje jeho obetovanie sa: on nám skutočne darúva svoje Telo a Krv, na vykúpenie hriechov ľudskosti, aby sme sa stali jedno s ním, aby sme sa aj my naučili logike darovania sa. Žíte ho vo sviatosti zmierenia, kde nás Ježiš tým, že nám ponúka svoje odpustenie, prijíma so všetkými našimi chybami, aby nám dal nové srdce, schopné milovať tak ako on. Naučte sa mať dôverný vzťah s Božím slovom, uvažovať nad ním, najmä v »lectio divina«, v duchovnom čítaní Biblie. Nakoniec, naučte sa stretávať Kristovu lásku vo svedectve dobročinnosti Cirkvi. Turín vám v tomto zmysle vo svojich dejinách ponúka nádherné príklady: nasledujte ich v konkrétnom prežívaní dobročinnnej služby. V cirkevnom spoločenstve musí byť všetko konané s tým účelom, aby sa ľudia hmatateľne dotýkala nekonečná Božia láska.

Nech sa každý cíti byť „živou súčasťou“ Cirkvi, začlenený do diela evanjelizácie, bez strachu, v duchu úprimného porozumenia s bratmi vo viere a v spoločenstve s pastiermi, vykročiac z individualistickej tendencie aj v prežívaní viery, aby tak bolo možné vdýchnuť plnými

plúcami krásu vedomia, že tvoríme súčasť veľkej mozaiky Kristovej Cirkvi, uviedol Svätý Otec a pokračoval:

„V dnešný večer vám nemôžem nepredstaviť príklad mladíka z vášho mesta: blahoslaveného Piergiorgia Frassatiho, ktorého 20. výročie blahorečenia si tento rok pripomíname. Jeho život bol úplne prepletený Božou milosťou a láskou, prežívaný v pokoji a radosi, v náruživšej službe Kristovi a bližným. Tento mladík, taký ako vy, žil svoju kresťanskú formáciu s veľkou horlivosťou a svedectvom viery vydával jednoducho a účinne. Tento chlapec, očarený krásou evanjelia blahoslavenstiev, zakúsil úplnú radosť z toho, že bol Kristovým priateľom, že ho nasledoval, že sa živým spôsobom cítil byť súčasťou Cirkvi. Drahí mladí, majte odvahu vybrať si to, čo je podstatné v živote! «Žiť a neživoriť» opakoval blahoslavený Piergiorgio Frassati. Tak ako on, aj vy objavte, že sa oplatí pracovať pre Boha a s Bohom, odpovedať na jeho volanie v základných rozhodnutiach a aj v tých každodenných, aj keď to niečo stojí!“

V závere Svätý Otec mladých vyzval, aby boli svedkami Krista v tomto čase. „Nech je sväté Turínske plátno pre vás osobitným spôsobom pozvaním k tomu, aby ste do vašej duše vtlačili tvár lásky Boha, aby ste pre seba samých boli vo vašom okolí, s vašimi vrstovníkmi, hodnoverným vyjadrením Kristovej tváre“ – dodal Benedikt XVI.

-sg-

O 17.15 sa Svätý Otec odobral do Turínskeho dómu, kde ho privítal kňaz farnosti Giancarlo Garbiglia a kanonici metropolitnej kapituly. Potom si Svätý Otec uctil Turínske plátno.

Meditácia Benedikta XVI. pred Turínskym plátnom

Drahí priatelia, toto je pre mňa chvíľa, na ktorú som veľmi čakal. Pri rôznych iných príležitostiach som už stál pred posvätným plátnom, ale tentoraz prežívam túto púť a toto zastavenie zvlášť intenzívne; možno preto, že som postupom času stále vnímavejší na posolstvo tejto mimoriadnej ikony; možno, a povedal by som, že predovšetkým preto, že som tu ako Petrov nástupca a nesiem vo svojom srdci celú Cirkev, ba dokonca celé ľudstvo. Ďakujem Bohu za dar tejto púte a tiež za možnosť podeliť sa s vami o krátku meditáciu, ktorú ponúka podtitul tejto slávnostnej výstavy: „Tajomstvo Bielej soboty“.

Môže sa povedať, že Turínske plátno je ikonou tohto tajomstva, ikonou Bielej soboty. Ide predsa o pohrebné plátno, do ktorého bolo zavinené telo ukrižovaného muža, úplne zodpovedajúce tomu, čo nám evanjeliá hovoria o Ježišovi, ktorý bol ukrižovaný okolo poludnia a vydýchol okolo tretej hodiny popoludní. Nastal večer, a pretože bol deň nekvasených chlebov, teda vigília sviatočnej Veľkonočnej soboty, požiadal bohatý a vážený človek veľrady, Jozef z Arimatey, o to, aby mohol pochovať Ježiša vo svojom novom hrobe, ktorý si nechal vytesať do skaly neďaleko Golgoty. Dostal povolenie, kúpil plátno, sňal Ježišovo telo z kríža, zavlnul ho do plátna a uložil do toho hrobu (porov. Mk 15, 42-46). Tak referuje evanje-

lium podľa Marka v zhode s inými evanjeliami. Od tejto chvíle zostal Ježiš v hrobe až do rána prvého dňa po sobote a Turínske plátno nám podáva obraz toho, ako bolo jeho telo uložené v hrobe počas doby, ktorá bola chronologicky krátka (asi jeden a pol dňa), ale bola nesmierna a nekonečná, čo sa týka hodnoty a svojho významu.

Biela sobota je dňom skrytosti Boha, ako čítame v jednej antickej homílii: „Čo sa to deje? Dnes je na zemi veľké ticho, veľké ticho a samota. Veľké ticho, lebo Kráľ spí... Boh zomrel v tele a zostúpil vyburcovať kráľovstvo zosnulých“ (Homília Bielej soboty, OG 43,439). V Kréde vyznávame, že Ježiš Kristus bol ukrižovaný „za vlády Poncia Piláta, umrel a bol pochovaný, zostúpil k zosnulým a tretieho dňa vstal z mŕtvych“.

Drahí bratia a sestry, v našich časoch sa ľudstvo najmä po tom, čo prešlo minulým storočím, stalo osobitne citlivým na tajomstvo Bielej soboty. Skrytosť Boha je súčasťou spirituality dnešného človeka existenciálnym, takmer nevedomým spôsobom, ako prázdnota v srdci, ktorá sa stále viac šíri. Na konci 19. storočia napísal Nietzsche: „Boh je mŕtvy! A my sme ho zabili!“ Je dobré vedieť, že tento slávny výrok je vzatý takmer doslovne z kresťanskej tradície, často ho citujeme v pobožnosti Krížovej cesty možno bez toho, aby sme si plne uvedomili to, čo hovoríme. Po dvoch svetových vojnách, lágroch a gulagoch, Hirošime a Nagasaki sa naša epocha stala stále viac meradlom Bielej soboty. Temnota tohto dňa interpeluje všetkých tých, ktorí sa pýtajú na život, osobitne interpeluje nás, veriacich. Aj nás sa týka táto temnota.

Jednako smrť Syna Božieho, Ježiša z Nazaretu, má pozitívny aspekt, úplne pozitívny, je zdrojom útechy a nádeje. A toto ma privádza k myšlienke, že posvätné plátno má charakter „fotografického dokumentu“, ktorý v sebe obsahuje „pozitív“ i „negatív“. A skutočne, je to tak. Najtemnejšie tajomstvo viery je súčasne najžiarivejším znamením nádeje, ktorá nemá hraníc. Biela sobota je „územím nikoho“ medzi smrťou a zmŕtvychvstaním, ale na toto „územie nikoho“ vstúpil Jediný, Jedinečný, ktorý ju prešiel so znakmi svojho utrpenia, ktoré podstúpil pre človeka: „Passio Christi. Passio Hominis“. A plátno nám jasne hovorí o tomto momente, dosvedčuje presne tento jedinečný a neopakovateľný interval v dejinách ľudstva a vesmíru, v ktorom Boh v Ježišovi Kristovi zdieľal nielen naše umieranie, ale tiež naše zotrvanie v smrti. To je najradikálnejšia solidarita.

V tomto „čase mimo času“ Ježiš Kristus „zostúpil do pekiel“. Čo znamená toto vyjadrenie? Znamená, že Boh, ktorý sa stal človekom, dospel k bodu, keď vošiel do extrémnej a absolútnej samoty človeka, kam nedosiahne žiadny lúč lásky a kde panuje totálna opustenosť bez akéhokoľvek slova útechy: „do pekiel“. Ježiš Kristus, zostanúc v smrti, prekročil brány tejto poslednej samoty, aby priviedol i nás k jej prekročeniu spolu s ním. Všetci sme už niekedy zakúsili tento desivý pocit opustenosti. To, čoho sa na smrti najviac bojíme, je práve to, že ako deti máme strach zostať sami v tme a iba osoba, ktorá nás má rada, nám môže dať istotu. Hľa, práve to sa sta-

lo na Bielu sobotu: v kráľovstve smrti zaznel Boží hlas. Stalo sa niečo nemysliteľné. Láska prenikla „do pekiel“: i v extrémnej temnote absolútnej ľudskej samoty môžeme počuť hlas, ktorý nás volá a nájsť ruku, ktorá nás uchopí a povedie von. Ľudská bytosť žije zo skutočnosti, že je milovaná a môže milovať; a ak i do priestoru smrti prenikla láska, potom tam dosiahol i život. V hodine extrémnej samoty nebudeme nikdy sami: „Passio Christi. Passio Hominis“.

Toto je tajomstvo Bielej soboty! Práve tam, z temnoty smrti Božieho Syna, vyšlo svetlo novej nádeje: svetlo zmŕtvychvstania. A tak mi pripadá, že keď hľadím na toto posvätné plátno očami viery, vnímam niečo z tohto svetla. V skutočnosti bolo plátno ponorené do hlbokoj tmy, ale súčasne oslňuje. Myslím, že keď tisíce a tisíce ľudí si ho prichádzajú uctiť, nepočítajúc tých, ktorí ho kontemplujú prostredníctvom obrazov, robia to preto, lebo v ňom nevidia len temnotu, ale tiež svetlo; ani nie tak porážku života a lásky, ako skôr víťazstvo života nad smrťou, lásky nad nenávisťou; vidia v ňom Ježišovu smrť, ale tušia jeho zmŕtvychvstanie. V lone smrti teraz pulzuje život, lebo tam prebýva láska. Tá je mocou Turínskeho plátna. Z tváre toho „muža bolesti“, ktorý na sebe nesie utrpenie človeka každej doby a každého miesta a tiež naše útrapy, bolesti, naše ťažkosti a naše hriechy - „Passio Christi. Passio Hominis“ - vychádza slávnostný majestát, paradoxná zvrchovanosť. Táto tvár, tieto ruky a tieto nohy, tento bok, celé toto telo hovorí, ono samo je slovom, ktoré môžeme v tichu načúvať. Ako hovorí Turínske plátno? Hovorí krvou a krv je život. Turínske plátno je ikona písaná krvou; krvou bičovaného, trním korunovaného, ukrižovaného a na pravom boku zraneného muža. Obraz vytlačený na plátno je obrazom mŕtveho, ale krv hovorí o jeho živote. Každá stopa krvi hovorí o láske a o živote. Osobitne tá veľká škvrna blízko boku, z ktorého vyšla krv a voda, ktoré vyšli spolu z veľkej rany spôsobenej rímskym oštepom, táto krv a táto voda hovoria o živote. Je ako prameň, ktorý zurčí v tichu a my ho môžeme vnímať, môžeme ho počuť v tichu Bielej soboty.

Drahí priatelia, stále chváľme Pána za jeho vernú a milosrdnú lásku. Vychádzajúc z tohto svätého miesta nesme si v očiach obraz Turínskeho plátna, nesme v srdci toto slovo lásky a chváľme Boha životom plným viery, nádeje a lásky.

Peter Duřka

Posledným bodom návštevy Turína bolo stretnutie s chorými, obyvateľmi „Malého domu Božskej Prozreteľnosti“, ktorý založil sv. Jozef Cottolengo.

Príhovor Svätého Otca chorým

Drahí bratia a sestry! Chcem vyjadriť veľkú radosť a vďačnosť Bohu, že ma priviedol k vám, na toto miesto, kde sa rôznymi spôsobmi a podľa mimoriadnej charizmy prejavuje láska a starostlivosť nášho nebeského Otca. Toto naše stretnutie je v súlade s mojou púťou k posvätnému plátnu, v ktorom môžeme čítať celú drámu utrpenia, avšak aj svetlo zmŕtvychvstania Krista, v plnom význame, aký má pre vykúpenia sveta. Ďakujem donovi

Aldovi Sarottovi za príznačné slová, ktorými sa na ňňa obrátil: skrze neho sa moja vďaka dáva všetkým vám, ktorí pracujete tu, v Malom dome Božej Prozreteľnosti, ako ho chcel nazvať sv. Jozef Benedikt Cottolengo. Mój prejav vďaka patrí aj trom rehoľným spoločenstvám, ktoré sa zrodili v srdci sv. Jozefa Cottolenga pod vplyvom Ducha Svätého. Vďaka všetkým vám, drahí chorí, ktorí ste vzácnym pokladom tohto domu a tohto diela.

Ako možno viete, počas generálnej audiencie minulú stredu som spolu s postavou sv. Leonadra Murialdiho predstavil aj charizmu a dielo vášho zakladateľa. Áno, on bol skutočným a pravým príkladom lásky, ktorej podnety ako plodné stromy stoja pred našimi očami a pred pohľadmi dnešného sveta. Keď si čítame svedectvá z tých čias, vidíme, že nebolo pre Cottolenga ľahké začať toto dielo. Ani viaceré podporné aktivity, prítomné na území na pomoc tým najbiednejším, neboli schopné odstrániť metlu chudoby, ktorá v tom čase sužovala mesto Turín. Sv. Jozef Cottolengo hľadal, ako dať odpoveď na danú situáciu tým, že prichýlil osoby v ťažkostiach a uprednostňoval tých, o ktorých sa už nikto nechcel postarať. Prvá bunka „Malého domu Božej Prozreteľnosti“ nemala ľahký život ani dlhé trvanie. V roku 1832 v štvrti Valdocca s pomocou niektorých kresťanských rodín uzrela svetlo sveta nová štruktúra.

Sv. Jozef Cottolengo prechádzajúc vo svojom živote mnohými ťažkými skúškami, si vždy zachoval pokoj a dôveru napriek všetkému. Pozorne vnímal prejavy otcovskej starostlivosti Boha. Rozpoznával vo všetkých situáciách jeho prítomnosť a prítomnosť jeho milosrdenstva. Rozpoznával i v chudobných najmilovanejší obraz jeho veľkosti. Spreádzalo ho hlboké presvedčenie: „Chudobní sú Ježišom samým, nie sú nejakým jeho obrazom. Je to Ježiš v človeku, a ako taký potrebuje, aby sme mu poslúžili. Všetci chudobní sú našimi pánmi, ale títo, na pohľad odpudiví, sú našimi najväčšími pánmi, sú našimi opravdivými skvostami. Ak sa k nim nebudeme správať dobre, vyhodia nás z Malého domu. Oni sú Ježiš.“

Sv. Jozef Cottolengo cítil potrebu namáhať sa pre Boha a pre človeka. Hlboko v srdci mal zapísané slová apoštola Pavla: „... nás ženie Kristova láska“ (porov. 2Kor 5,14). Chcel úplne zasvätiť svoj život službe tým

najbiednejším, na ktorých nikto nepamätá. Základným princípom jeho činnosti od začiatku bolo slúžiť všetkým kresťanskou láskou, ktorá mu umožňovala vidieť v každom človeku, aj v tom na pokraji spoločnosti, ľudskú dôstojnosť. Pochopil, že kto je ranený utrpením a odmietaním, má tendenciu uzavrieť sa, izolovať a vyjadriť nedôveru voči samému životu. Preto vziať na seba mnohé ľudské utrpenia znamenalo pre tohto nášho svätca vytvárať vzťahy citovej, rodinnej, spontánnej blízkosti, dajúc tak životu a dielu tento rodinný charakter, ktorý pretrváva dodnes.

Obnovením ľudskej dôstojnosti chcel svätý Jozef Benedikt Cottolengo obnoviť celého človeka: od základných psycho-sociálnych potrieb k mravným a duchovným, od obnovenia telesných funkcií po hľadanie zmyslu života, doviesť osobu k tomu, aby sa cítila ešte živým údom cirkevného spoločenstva a spoločnosti. Sme vďační tomuto veľkému apoštolovi lásky za toto dielo. Navštevujúc tieto miesta a stretávajú sa s každodenným utrpením na tvárach mnohých našich bratov a sestier, ktorí žijú v tomto vašom dome, nadobúdame skúsenosť zmyslu a hlbšieho významu utrpenia a bolesti.

Drahí chorí, konáte dôležitú úlohu: keď prežívate svoje utrpenie v spojení s Kristom ukrižovaným a vzkrieseným, tajomným spôsobom spolupracujete na záchrane sveta. Obetujúc vašu bolesť Bohu skrze Krista môžete spolupracovať na víťazstve dobra nad zlom, pretože Boh zúrodní vašu obeť, váš skutok lásky. Drahí bratia a sestry, všetci ktorí ste tu, každý na svojom mieste, necíťte sa cudzí, na pokraji tohto sveta, ale cíťte sa ako vzácne kúsky mozaiky. Mozaiky, ktorú tvorí Boh, ten najväčší umelec. Ten, ktorý vytvára deň po dni aj na základe vášho pričinenia. Kristus, ktorý zomrel na kríži, aby nás zachránil, preto, že sa nechal pribiť na drevo, znamenie smrti, mohol nechať zakvitnúť životu v celej svojej kráse. Tento dom je zrelým plodom, narodeným z kríža a vzkriesenia Krista, a dokazuje, že utrpenie, zlo a smrť nemajú posledné slovo, pretože zo smrti a utrpenia môže povstať život. O tom svedčil príkladným spôsobom jeden z vás, ktorého chcem spomenúť: ctihodný brat Luigi Bordino, žiarivá postava rehoľného ošetrovateľa.

Na tomto mieste teda lepšie chápeme, že ak utrpenie človeka bolo spojené s Kristovým utrpením, nebude stratené. Odkaz tohto slávnostného vystavenia plátna: „Utrpenie Kristovo – Utrpenie človeka“ sa tu zvlášť chápe. Prosme ukrižovaného a vzkrieseného Pána, aby osvietil naše každodenné putovanie svetlom svojej tváre, aby ožiaril náš život, prítomnosť a budúcnosť, bolesti a radosť, námahy a nádeje celého ľudstva. Vám všetkým, drahí bratia a sestry, na príhovor Panny Márie a sv. Jozefa Cottolenga zo srdca udeľujem svoje požehnanie: Nech vás utešuje a posilňuje v skúškach a nech vám dá všetky milosti, ktoré pochádzajú od Boha, autora a darcu každého dokonalého daru.. sr. Jaroslava Kochjarová

Po stretnutí v kostole „Chiesa del Cottolengo“ sa Benedikt XVI. odobral na letisko. -sg-

Katechéza Benedikta XVI. na generálnej audiencii: Úloha kňaza pri posväcovaní ľudí

Vatikán (5. mája, RV) – Drahí bratia a sestry, minulú nedelňu – počas mojej pastoračnej návštevy v Turíne – som mal možnosť pomodliť sa pred posvätným Turínskym plátnom. Pripojil som sa tak k vyše dvom miliónom pútnikov, ktorí plátno kontemplovali počas dní, keď bolo vystavené pre verejnosť. Tento posvätný kus látky dokáže oživiť a posilniť vieru, upevniť kresťanskú zbožnosť, pretože nás pohýna, aby sme sa priblížili ku Kristovej tvári, k telu ukrižovaného a vzkrieseného Krista, aby sme kontemplovali Veľkonočné tajomstvo, jadro kresťanského poslania. My, drahí bratia a sestry, sme údmi Kristovho vzkrieseného tela, ktoré žije a pôsobí v dejinách (por. Rim 12,5) – každý z nás podľa vlastnej úlohy, podľa určenia, ktoré sa Pán rozhodol nám zveriť. Dnes, v tejto katechéze, by som sa chcel vrátiť k špecifickým úlohám kňazov, ktoré sú podľa tradície v podstate tri: vyučovať, posväcovať a riadiť. V jednej z predchádzajúcich katechéz som už hovoril o prvej z týchto úloh: o vyučovaní, ohlasovaní pravdy, ohlasovaní Boha, ktorý sa zjavil v Kristovi – alebo, inými slovami, o prorockej úlohe privádzať človeka k pravde, pomáhať mu spoznať to, čo je dôležité pre jeho život, pre realitu ako takú.

Dnes by som sa rád spolu s vami krátko zamyslel nad druhou úlohou, ktorá je vlastná kňazovi: nad posväcovaním ľudí, predovšetkým prostredníctvom sviatosti a cirkevného kultu. Tu sa musíme predovšetkým pýtať: Čo znamená slovo „svätý“? Odpoveď je nasledovná: Byť „svätý“, to je špecifická vlastnosť Božieho bytia, ktoré je absolútna pravda, dobro, láska, krása, čisté svetlo. Posvätiť človeka znamená teda priviesť ho do kontaktu s Bohom, s týmito vyjadreniami jeho bytia – svetlom, pravdou, čistou láskou. Je zrejmé, že toto stretnutie premieňa človeka. V minulosti existovalo takéto pevné presvedčenie: nik nemôže uvidieť Boha bez toho, aby zomrel. Sila pravdy a svetla je v ňom príliš veľká! Ak sa človek dotkne tohto absolútneho prúdu, neprežije. Na druhej strane však existovalo aj ďalšie presvedčenie: človek nemôže žiť ani celkom bez kontaktu s Bohom. Pravda, dobro a láska sú základnými podmienkami jeho bytia. Otázkou je: ako môže človek nájsť ten základný kontakt s Bohom bez toho, aby zomrel premožený veľkosťou Božieho bytia? Viera Cirkvi nám hovorí, že sám Boh vytvára tento kontakt, ktorý nás postupne pretvára na opravdivé Božie obrazy.

Tak znovu prichádzame k úlohe kňaza „posväcovať“. Žiadny človek sám od seba, čisto z vlastných síl, nedokáže priviesť druhého do kontaktu s Bohom. Podstatnou časťou milosti kňazstva je dar a zároveň úloha vytvárať tento kontakt. Uskutočňuje sa to v ohlasovaní Slova Božieho, v ktorom nám jeho svetlo prichádza naproti. Obzvlášť konkrétnym spôsobom sa to uskutočňuje vo sviatostiach. Ponorenie sa do veľkonočného tajomstva smrti a zmŕtvychvstania Kristovho sa usku-

točňuje v krste, je posilnené pri birmovaní a vo svätej spovedi; oživuje ho Eucharistia, sviatosť, ktorá buduje Cirkev ako Boží ľud, Kristovo telo, chrám Ducha Svätého (por. Ján Pavol II, Exhortácia Pastores gregis, č. 32). Teda sám Kristus robí ľudí svätými, čiže priťahuje ich do Božej sféry. Avšak – ako prejav svojho nekonečného milosrdenstva – Kristus pozýva niektorých, aby „zostali“ s ním (por. Mk 3,14), aby sa prostredníctvom sviatosti kňazstva, napriek ľudskej slabosti, stali účastníkmi na jeho vlastnom Kňazstve, aby sa stali služobníkmi tohto posvätenia, vysluhovaťmi jeho tajomstiev, „mostmi“, ktoré umožnia stretnutie s ním a sprostredkovanie medzi Bohom a ľuďmi navzájom (por. PO, 5).

V posledných desaťročiach sme boli svedkami istých tendencií, ktoré sa snažili o to, aby v identite a misii kňaza prevládol rozmer ohlasovania – avšak oddelený od posväcovania; často sa tvrdilo, že treba prekonať čisto sviatostnú pastoráciu. Je ale možné autenticky vykonávať kňazskú službu, ak „prekonáme“ sviatostnú pastoráciu? Čo v skutočnosti znamená pre kňazov evanjelizovať, v čom spočíva tzv. primát ohlasovania? Ako nám o tom svedčia evanjeliá, Ježiš vraví, že ohlasovanie Kráľovstva Božieho je cieľom jeho poslania; toto ohlasovanie však nie je len „príhovor“, obsahuje aj jeho skutky; znamenia a zázraky, ktoré Ježiš koná, naznačujú, že Kráľovstvo prichádza ako prítomná skutočnosť a že sa v konečnom dôsledku zhoduje s jeho vlastnou osobou, so sebadarováním, ako sme to aj dnes počuli v čítaní z evanjelia. A to isté platí aj pre vysväteného služobníka: on, kňaz, predstavuje Krista, poslaného od Otca: pokračuje v jeho misii – skrze „slovo“ a „sviatosť“ – v tejto plnosti tela a ducha, znaku a slova. Svätý Augustín, v jednom liste adresovanom biskupovi Onorátovi z Thiabe, hovoriac o kňazoch, píše takto: „Nech sú teda Kristovými sluhami, služobníkmi jeho slova a jeho sviatostí, veď práve toto im on sám prikázal a dovolil“ (Epist. 228,2). Je treba sa zamyslieť, či by v takýchto prípadoch podcenenie verného vykonávania munus sanctificandi neznamenalo oslabenie samotnej viery v spásanosnú účinnosť sviatostí, a tým aj oslabenie viery v neustále pôsobenie Krista a jeho Ducha prostredníctvom Cirkvi vo svete.

Kto teda zachráni svet a človeka? Jediná odpoveď, ktorú môžeme dať, je: Ježiš z Nazareta, Pán a Kristus, ukrižovaný a vzkriesený. A kde sa uskutočňuje Tajomstvo smrti a zmŕtvychvstania Krista, ktoré privádza k spáse? V pôsobení Krista prostredníctvom Cirkvi, predovšetkým vo sviatosti Eucharistie, ktorá sprítomňuje spásanosnú obeť Syna Božieho, vo sviatosti zmierenia, v ktorej sa zo smrti hriechu človek navracia k novému životu a v každom ďalšom sviatostnom akte posvätenia (por. PO, 5). Je teda dôležité podporovať náležitú katechézu, aby sa veriacim pomohlo pochopiť

hodnotu sviatostí; je však rovnako nevyhnutné, podľa príkladu svätého arského farára, byť ochotnými, štedrými a pozornými v obdarúvaní bratov pokladmi tej milosti, ktorú Boh vložil do našich rúk, a ktorej nie sme pánmi, ale iba strážcami a správcami. Najmä v tomto našom čase, keď sa na jednej strane zdá, že viera slabne, na strane druhej sa vynárajú hlboká potreba a rozsiahle hľadanie duchovnosti, je potrebné, aby každý kňaz pamätal na to, že v jeho poslaní misijné ohlasovanie, kult a sviatosti nemôžu byť nikdy navzájom oddelené – a aby podporoval zdravú sviatostnú pastoráciu zameranú na formovanie Božieho ľudu, pomáhajúc mu naplno prežívať liturgiu, cirkevný kult a sviatosti ako nezaslúžené Božie dary, slobodné a účinné gestá jeho spásonosného konania.

Ako som pripomenul v tohoročnej omši svätien olejov, jadrom kresťanského kultu je sviatosť. Sviatosť znamená, že na prvom mieste nekonáme my, ľudia, ale Boh nám vopred prichádza v ústrety svojim konaním, pozerá na nás a vedie nás k sebe. (...) Boh sa nás dotýka prostredníctvom materiálnych skutočností (...) ktoré používa pre svoj účel a robí z nich nástroje nášho stretnutia s ním“ (Omša svätien olejov, 1. apríl 2010). Skutočnosť, že vo sviatosti „nekonáme my, ľudia“ sa týka a musí sa týkať aj svedomia kňazov: každý kňaz dobre vie, že je nástrojom potrebným pre spásonosné konanie Boha – avšak vždy len nástrojom. Toto vedomie nás musí robiť pokornými a štedrými vo vysluhovaní sviatostí – s rešpektom pre kánonické normy, ale aj v hlbokom presvedčení, že našou prvotnou úlohou je umožniť, aby sa všetci ľudia, zjednotení s Kristom, mohli Bohu ponúknuť ako živá, svätá hostia, ktorá v ňom nájde zaľúbenie (por. Rim 12,1). Príkladom pre nás, čo sa týka primátu munus sanctificandi a správneho chápania sviatostnej pastorácie, je tu ešte raz Ján Mária Vianney, ktorý jedného dňa, stretnúc muža, čo vravel, že nemá vieru a chcel s ním polemizovať, odpovedal takto: „Ach, priateľ môj! Ste na zlej adrese! Ja neviem argumentovať... Ale ak hľadáte útechu, pod'te tam... (prstom ukázal na neúprosnú stoličku v spovednici) a verte mi, že mnohí tam už boli pred vami a určite to neľutovali“ (por. Monnin A., *Il curato d' Ars. Vita di Gian-Battista-Maria Vianney*, vol. I, Torino 1870, str. 163-164).

Drahí kňazi, prežívajte s radosťou a láskou liturgiu a kult: je to činnosť, ktorú v nás Vzkriesený dovŕšuje v sile Ducha Svätého, s nami a pre nás. Chcel by som obnoviť pozvanie, ako som to urobil nedávno, aby ste sa „vrátili k spovedniciam, ako k miestu, v ktorom sa slávi sviatosť zmierenia, ale aj ako miestu kde budete „častejšie bývať“, kde môže veriaci nájsť milosrdenstvo, radu a útechu, kde sa cíti byť milovaný a pochopeňý Bohom a kde môže veriaci tiež zakúsiť prítomnosť Božieho milosrdenstva, ako je to pri skutočnej prítomnosti v Eucharistii.

Chcel by som tiež pozvať každého kňaza k intenzívnemu sláveniu a prežívaniu Eucharistie, ktorá leží v srdci posväcujúcej úlohy; je to Ježiš, ktorý chce byť

s nami, žiť s nami, darovať seba samého, ukázať nám nekonečné milosrdenstvo a láskavosť Boha; je to jedinečná obeta lásky Krista, ktorý sa sprítomňuje, uskutocňuje medzi nami a siaha k trónu milosti, k Božej prítomnosti, objíma ľudstvo a zjednocuje nás s Ním. A kňaz je povolaný byť služobníkom tohto veľkého tajomstva v sviatosti a v živote.

Ak aj cirkevná tradícia správne oddelila sviatostnú účinnosť od konkrétnej existenciálnej situácie jednotlivého kňaza, čím ochránila oprávnené očakávania veriacich (vo vzťahu k platnosti vysluhovanej sviatosti – to znamená, že kňaz aj v ťažkom hriechu platne vysluhuje sviatosti pozn. prekl.) nič to neumenšuje na skutočnosti, že je potrebné, aby sa služobník oltára snažil o morálnu dokonalosť, ktorá by mala prebývať v každom opravdivo kňazskom srdci: Boží ľud oprávnené očakáva od svojich pastierov aj príklad viery a svedectvo svätosti.

A je to v slávení svätých tajomstiev, kde kňaz nachádza pôvod svojho posvätenia. Drahí priatelia, buďte si vedomí veľkého daru, ktorým sú kňazi pre Cirkev a pre svet, prostredníctvom ich úradu Pán pokračuje v spásení ľudí, v jeho sprítomňovaní a v posväcovaní. Ďakujte Bohu a predovšetkým buďte na blízku vašim kňazom v modlitbe a podpore, najmä v ťažkostiach, aby boli stále viac pastiermi podľa Božieho srdca.

Preklad: Martin Kramara

„S láskou vítam slovenských pútnikov, osobitne z Topoľčian. Bratia a sestry, vaša návšteva Ríma počas Veľkonočného obdobia nech je pre každého z vás príležitosťou na pravú duchovnú obnovu. Oslávený Pán nech vás sprevádza svojim pokojom. Rád vás žehnám. Pochválený buď Ježiš Kristus!“ - takto po slovensky dnes pápež Benedikt XVI. pozdravil pútnikov na Námestí sv. Petra počas generálnej audiencie. -sg-

Výzva Benedikta XVI. za svet bez jadrových zbraní

Vatikán (5. mája, RV) – Počas generálnej audiencie sa po katechéze dotkol Benedikt XVI. osobitne témy zníženia jadrových zbraní, a to aj v súvislosti s VIII. konferenciou na túto tému, ktorá sa v uplynulých dňoch začala v New Yorku. Proces jadrového odzbrojovania je úzko spojený s neodkladným splnením príslušných medzinárodných záväzkov – dodal pápež a pokračoval:

„Pokoj vskutku spočíva v dôvere a rešpektovaní prijatých záväzkov, a nielen na rovnováhe síl. V takomto duchu povzbudzujem iniciatívy, ktoré sledujú postupné odzbrojovanie a vytváranie oblastí oslobodených od jadrových zbraní, v perspektíve ich úplného odstránenia z planéty.“ -sg-

Telegram Benedikta XVI. k úmrtiu kardinála Luigiho Poggiho

Vatikán (4. mája, RV) – Vo veku 92 rokov zomrel kardinál Luigi Poggi. Pohrebné obrady sa konali 7. mája v Bazilike sv. Petra vo Vatikáne. Predsedal im dekan Kardinálskeho kolégia kardinál Angelo Sodano.

Pápež Benedikt XVI. v telegrame, zaslanom príbuzným zosnulého, označil kardinála Poggiho za horlivého kňaza, pohotového a svedomitého spolupracovníka Svätej stolice - najprv ako apoštolského nuncia v rôznych krajinách a potom ako archivára a bibliotekára Svätej rímskej cirkvi. Pápež ukončil telegram slovami modlitby, aby Pán na príhovor Panny Márie prijal zosnulého do večnej radosti a pokoja a tým, ktorí prežívajú bolesť nad jeho odchodom, udelil apoštolské požehnanie. **-jak-**

Benedikt XVI. vyjadruje sústrasť po bombových útokoch v Iraku

Vatikán (4. mája, RV) – Vatikánsky štátny sekretár kardinál Tarcisio Bertone zaslal dnes v mene Benedikta XVI. sústrastný telegram sýrskemu arcibiskupovi Mosulu, ktorým je Basile Georges Casmoussa. Vyjadruje v ňom hlboký smútok Svätého Otca nad tragickými bombovými útokmi v blízkosti Mosulu a uisťuje o jeho duchovnej blízkosti dotknutým, rodinám a celému kresťanskému spoločenstvu v Iraku. Zároveň obnovuje svoj apel na všetkých mužov a ženy dobrej vôle, aby boli vytrvalí v hľadaní ciest pokoja a odmietali akékoľvek násilie, ktoré spôsobilo toľké utrpenie.

„Svätý Otec ponúka vrúcne modlitby za večný odpočinok obetí a prosí Všemohúceho Boha o dar sily a útechy pre tých, ktorí sú zranení a užialení“ – uvádza sa v závere telegramu. **-sg-**

Návštevu Ad limina apostolorum vo Vatikáne začali biskupi Belgicka

Vatikán (4. mája, RV) – Na návšteve Ad limina apostolorum sú tento týždeň biskupi Belgicka. Belgicko má viac ako 10 miliónov obyvateľov, z ktorých 73% je katolíkov a 27% zástupcov iných náboženstiev, najmä moslimov, vďaka veľkej migrácii. V roku 1998 vznikol dokonca Výkonný výbor moslimov Belgicka, vôbec prvý v Európe, ako poradný vládny orgán volený moslimami.

Na čele Konferencie biskupov Belgicka je bruselský arcibiskup Mons. André-Mutien Joseph Leonard. Apoštolským nunciom v Belgicku a zároveň Luxembursku je

Mons. Giacinto Berlocco. Katolícka cirkev je zložená z jednej cirkevnej provincie, 8 diecéz a jedného vojenského ordinariátu. Podľa Mons. Leonarda sú v súčasnosti najväčšími výzvami pre Cirkev sekularizácia či bioetické otázky – tie sú práve v Belgicku osobitne viditeľné – najmä v prípade eutanázie. Ďalej je to aj otázka dialógu medzi náboženstvami, keďže spoločnosť je charakterizovaná aj výrazným zastúpením moslimov. Ďalším problémom je nedostatok kňazských a rehoľných povolanií.

Katolícka cirkev v Belgicku zaznamenáva za posledných 30 rokov pokles. Praktizovanie náboženstva sa veľmi znížilo a to vo všetkých častiach krajiny. „Myslím si, že v tejto situácii je najdôležitejšie začať konať. Belgicko a najmä Flámi, boli silou katolicizmu, Cirkev mala toho v minulosti veľa čo povedať a musíme akceptovať, že táto situácia je preč. Katolícka cirkev je dnes v krajine jedným z mnohých hlasov, síce dôležitým, ale jedným z mnohých. Je potrebné prijať tento fakt“ – povedal predseda Konferencie biskupov Mons. Leonard. **-sg-**

Benedikt XVI. zablahožela bývalému hlavnému rabínovi Ríma

Vatikán (4. mája, RV) – Benedikt XVI. zaslal blahoprajný pozdrav bývalému hlavnému rabínovi Ríma Eliovi Toaffovi, pri príležitosti jeho 95. narodenín. Pozdrav prečítal v pondelok osobný sekretár Svätého Otca Mons. Georg Ganswein počas slávnosti otvorenia Nadácie Elia Toaffa pre židovskú kultúru v Ríme. V úvode napísal Svätý Otec 23. žalm: „I keby som mal ísť tmavou dolinou, nebudem sa báť zlého, lebo ty si so mnou.“

Osobitne potom spomenul rabínovu prácu pri podporovaní bratských vzťahov medzi katolíkmi a židmi, ako aj úprimné priateľstvo, ktoré spájalo rabína s pápežom Jánom Pavlom II. Blahoželanie ukončil slovami toho istého žalmu: „Dobrota a milosť budú ma sprevádzať po všetky dni môjho života. A budem bývať v dome Pánovom mnoho a mnoho dní.“ Dodajme, že Rabín Toaff prišiel 13. apríla 1986 v hlavnej rímskej synagóge pápeža Jána Pavla II. Bola to prvá návšteva pápeža v synagóge od čias ranej Cirkvi. **-sg-**

Pápežská rada pre duchovnú starostlivosť o migrantov má nového podsekretára

Vatikán (6. mája, RV) – Benedikt XVI. dnes vymenoval podsekretára Pápežskej rady pre duchovnú starostlivosť o migrantov a cestujúcich. Stal sa ním otec Gabriele Ferdinando Bentoglio, generálny prokurátor a generálny sekretár Kongregácie misionárov sv. Karola. **-sg-**

Benedikt XVI. prijal na audiencii prezidentku Švajčiarska

Vatikán (6. mája, RV) – Pápež Benedikt XVI. prijal na osobitnej audiencii prezidentku Švajčiarska Doris Leuthardovú, ktorá sa následne stretla s vatikánskym štátnym sekretárom kardinálom Tarcisiom Bertonom a so sekretárom pre vzťahy so štátmi, Mons. Dominiquem Mambertim. Počas rozhovoru, okrem toho, že spomenuli účasť prezidentky na prísaha Pápežskej švajčiarskej gardy, sa dotkli aj sociálnych a ekonomických tém, či otázky medzinárodnej situácie, osobitne v súvislosti s dialógom medzi náboženstvami. -sg-

Homília kardinála Bertoneho pri prísaha nových členov Švajčiarskej gardy

Vatikán (6. mája, RV) – Svätou omšou v Bazilike sv. Petra začala slávnosť prísahy nových členov Pápežskej švajčiarskej gardy. Tento rok ju zložilo 30 mladých mužov vo veku od 19 do 27 rokov. Hlavným partnerom sa v homílii svätej omše prihovoril vatikánsky štátny sekretár kardinál Tarcisio Bertone. Po úvodných pozdravoch sa pristavil pri slovách prísahy: „slúžiť verne, oddane a s úctou najvyššiemu kňazovi, obetujúc, v prípade potreby, aj život“. Ďalej pripomenul historické súvislosti, vďaka ktorým sa slávnostná prísaha koná tradične 6. mája. Aj samotný slávnostný záväzok dal do súvisu so 147 členmi Švajčiarskej gardy, ktorí 6. mája 1527 neváhali dať aj svoj život za ochranu pápeža Klementa VII. a pokračoval:

„Pre Švajčiarsku gardu je charakteristická disponibilita jej zložiek byť v službách najvyššieho veľkňaza, pri sprostredkovaní špeciálnej starostlivosti o jeho osobu. Ide o ochotu, ktorú ste vy – drahí členovia švajčiarskej gardy - vyjadrili ako kresťania, motivovaní láskou ku Kristovi a Cirkvi. Z tohto dôvodu sme sa tu zišli pri slávení Eucharistie: aby sme vyjadrili vďaka nášmu Pánovi za vašu veľkorysosť. Vám chceme s bázňou vyjadriť lásku a vďačnosť a ďakovať spolu s vami Božej Prozreteľnosti, ktorá vás povolala a povoláva stať sa súčasťou tohto útvaru a umožniť pokračovanie jeho činnosti.“

Príslušníkov Švajčiarskej gardy povzbudil, aby v Duchu Svätom hľadali a nachádzali plán Božej Prozreteľnosti. V závere homílie odovzdal pozdrav Svätého Otca: „Nech vám je podporou a povzbudením aj vďačnosť Svätého Otca, ktorý ma poveril vyjadriť vám jeho spoluúčasť. Nech vás sprevádza

a pomáha vám príhovor vašich svätých patrónov: sv. Martina, sv. Šebastiána a sv. Mikuláša di Flüe. Nech vám Panna Mária, ktorá vo svojom lone chránila Božieho Syna, pomôže byť hodnovernými synmi Cirkvi a nech vás ochraňuje v službe Petrovmu nástupcovi.“ -jak-

Katolícki lekári v Lurdoch na 23. svetovom kongrese

Francúzsko (6. mája, RV) – Dnes sa v Lurdoch začal 23. svetový kongres Medzinárodnej federácie asociácií katolíckych lekárov (FIAMC). Podujatie je organizované pod patronátom Pápežskej rady pre apoštolát zdravotníkov a jeho téma znie: „Viera nás, lekárov“. Koná sa v rámci 25. výročia vzniku tohto dikastéria a zúčastní sa na ňom okrem iných osobností aj jeho predseda Zygmunt Zimowski. Vzhľadom na vedecko-technologický pokrok modernej medicíny chce byť tento kongres, ktorý je aj púťou katolíckych lekárov celého sveta, reflexiou nad ľudským utrpením, a to v zmysle trojičnom a ekleziologickom. Z toho vyplývajú 4 pracovné sekcie, ktoré účastníkom poskytnú duchovné prehĺbenie v základných otázkach: „Boh Stvoriteľ“, druhá sekcia, zameraná na druhú Božskú osobu „Ježiš Kristus trpiaci a uzdravujúci“, ďalej „Duch života“ a štvrtá sekcia „Cirkev, telo Kristovo“. Kongres potrvá do nedele 9. mája. -jak-

Generálne zasadnutie Konferencie biskupov Brazílie

Brazília (4. mája, RV) - Konferencia biskupov Brazílie dnes začala svoje 48. generálne zasadnutie, ktoré potrvá do 13. mája. Stretnutie predchádza Národnému eucharistickému kongresu, ktorý je na programe od 13. do 16. mája v hlavnom meste Brazília. Téma zasadnutia „Učeníci a služobníci Božieho slova: poslanie Cirkvi vo svete“ bola navrhnutá komisiou, ktorej predsedá arcibiskup z Porto Alegre, don Dadeus Grings. Biskupi sa budú venovať životu cirkevných spoločenstiev podľa dokumentu, vypracovaného komisiou na čele s biskupom Registry, Josém Luizom Bertanhom. Na programe rokovaní bude aj hodnotenie Všeobecných smerníc Cirkvi v Brazílii, ďalej misií, agrárnej otázky, ako aj sté výročie miestneho ekumenického hnutia. -jak-

Oslavy 300. výročia záchrany Trnavy od moru

V sobotu 1. mája 2010 sa v Bazilike sv. Mikuláša v Trnave začali oslavy 300. výročia zázračnej udalosti, keď bola Trnava zachránená od moru na príhovor Trnavskej Panny Márie. O 9.00 sa začalo modlitbou sv. ruženca, ktorú si pripravili veriaci dekanátov Hlohovec a Dunajská Streda. Slávnostným prenesením milostivého obrazu trnavskej Panny Márie na Hlavný oltár sa začala svätá omša, ktorej predsedal vdp. Pavol Zemko, generálny vikár, spolu s dekanmi Hlohoveckého a Dunajskostredského dekanátu a kňazmi, ktorí spolu so svojimi veriacimi prišli na túto slávnosť. Po skončení svätej omše vdp. Marcel Kubinec, trnavský dekan, odovzdal vernú kópiu putovného obrazu Trnavskej Panny Márie veriacim Dunajskostredského dekanátu, aby putoval po farnostiach. Najbližšia púť sa uskutoční 5. júna 2010.

Ján Vido

Rožňavský biskup udeľoval sviatosť birmovania

Rožňavský diecézny biskup Mons. Vladimír Filo počas uplynulého víkend udeľoval sviatosť kresťanskej dospelosti. V sobotu 1. mája 2010 v Závadke nad Hronom a v nedeľu 2. mája 2010 v Žakarovciach. K birmovancom, ktorých príprava trvala asi dva roky, sa prihovoril v homílii, a zameral sa na tému skutočnej lásky. Na slávnosti sa zúčastnili aj kňazi susedných farností.

Marek Bartkovský

Pápežský prelát prof. Štefan Vragaš jubuluje

Pred 40 rokmi - 16. mája 1970 - bol v Ríme vysvätený za kňaza bývalý pracovník Jazykovedného ústavu SAV a spoluautor prvého veľkého Slovníka slovenského jazyka, PhDr. Štefan Vragaš. V roku 1964 sa mu podarilo dostať do Talianska, lebo sa rozhodol pre kňazský stav. V Ríme absolvoval filozofické a teologické štúdiá na Pápežskej lateránskej univerzite, potom ako kňaz pôsobil dlhé roky vo Viedni. Popri svojej pastoračnej činnosti viedol aj lektorát slovenského jazyka na tamojšej univerzite. Aktívne sa zúčastňoval aj na nábožensko-kultúrnych podujatiach Slovenského ústavu sv. Cyrila a Metoda v Ríme. Hneď po zmene režimu v roku 1990 sa vrátil na Slovensko a dal sa k dispozícii vtedajšiemu

arcibiskupovi a metropolitovi Slovenska Mons. Jánovi Sokolovi, ktorý ho pozval pracovať na Bohosloveckej fakulte sv. Cyrila a Metoda v Bratislave. Tam zastával určitý čas aj funkciu dekana fakulty.

Medzitým dosiahol vymenovanie za riadneho profesora teológie, v ktorej funkcii je doposiaľ aktívny.

Jeho dielo „Život Konštantína-Cyrila a Metoda“, ktoré vydal v roku 1986, dosiahlo v nasledujúcich rokoch tri vydania. Pripravil aj katechetickú príručku o sviatosti manželstva „Milujte sa v Pánovi“ (1983) a vysokoškolskú príručku „Sociálna náuka Cirkvi“ (1996). Z jeho projektu a pod jeho vedením vznikol aj dôležitý dvojzväzkový „Teologický a náboženský slovník“ (2006 – 2008). Okrem toho publikoval aj preklady z nemčiny a taliančiny a celý rad menších štúdií, recenzií a iných príspevkov v rozličných slovenských aj zahraničných časopisoch. Za svoju pastoračnú činnosť vo Viedenskom arcibiskupstve dosiahol titul „duchovný radca aj cenu „Leopold Kuntschek-Preis 1999“. Pápež Ján Pavol II. ho vyznamenal titulom „pápežský kaplán“ (Mons.) a najnovšie Benedikt XVI. ho povýšil za pápežského prelata.

-msd-

Posviacka obnoveného chrámu sv. Antona Pustovníka v Jarovniciach

V nedeľu 2. mája sa vo farnosti Jarovnice v dekanáte Sabinov uskutočnila slávnostná posviacka obnoveného Kostola sv. Antona Pustovníka. Svätýňa chrámu stála už okolo roku 1320. Nádvorie kostola v minulosti obklopovali tri obrovské lipy nezvyčajných rozmerov, ktorých vek sa odhadoval na 400 - 600 rokov. Neboli však staršie ako samotný chrám, ktorého sa v uplynulom období opäť dotkla ruka architekta. Po roku náročných opráv sa obnovil exteriér, ale najmä interiér kostola v duchu predpisov II. vatikánskeho koncilu. Ako zdôraznil správca farnosti Roman Palečko, náklady na rekonštrukciu predstavovali sumu okolo 3 miliónov korún. Farnosť okrem vlastných prostriedkov použila financie aj zo zbierok konaných v iných farnostiach a finančné príspevky od súkromných darcov. Samotná posviacka chrámu sa uskutočnila o 10:00 hod. za účasti košického arcibiskupa Mons. Alojza Tkáča. Ten vo svojom príhovore pripomenul veriacim čo znamenal chrám pre židovský národ: „Bol domom modlitby a miestom, kde sa formovalo národné povedomie vyvoleného ľudu.“ Arcibiskup Alojz Tkáč vyzdvihol aj kresťanské chrámy, ktoré okrem spomenutých rozmerov v sebe zahŕňajú i rozmer hostiny Božieho slova a miesto posvätenia, v ktorom sa vysluhujú kresťanské sviatosti.

Jaroslav Fabián

Učitelia náboženstva na metodicko-formačných dňoch v Banskej Bystrici

V dňoch 4. a 6. mája 2010 sa v Diecéznom centre Jána Pavla II. v Banskej Bystrici konajú metodicko-formačné dni pre učiteľov náboženskej výchovy/náboženstva Banskobystrickej diecézy. Nakoľko v týchto dňoch vrcholí súťaž „Biblia očami detí“, hlavnou témou stretnutia bude „Dynamika statického obrazu“. Tému predstaví Mgr. Matej Kýška Sch.P., ktorý stál pri zrode Diecézneho katechetického centra (neskôr Diecézneho katechetického úradu) v Banskej Bystrici, kde pôsobil niekoľko rokov ako riaditeľ. Druhú tému s názvom „Aby si spoznal spoľahlivosť učenia“ ako duchovnú obnovu ponúkne prítomným riaditeľ Diecézneho katechetického úradu, Mons. ThDr. Marián Bublinc, PhD.

Tretia časť programu metodicko-formačných dní bude venovaná vyhodnoteniu Biblickej olympiády v Banskobystrickej diecéze a oznamom katechetického úradu.

Eva Krpeľanová

Televízia LUX oslavuje druhé narodeniny

Televízia LUX si 4. mája 2010 pripomína druhé výročie svojho vysielania. Počas dvoch rokov existencie ponúkla svojim divákovi vyše 800 prenosov z Vatikánu a ciest Svätého Otca, viac ako tisíc premiér publicistických relácií, stovky dokumentárnych filmov, spravodajstvo zo života Cirkvi vo svete a na Slovensku a v neposlednom rade vyše 300 premiér hudobných relácií a relácií pre deti a mládež. Počas svojho dvojročného fungovania sa Televízia LUX stala akousi „mozaikou“ duchovného života svojich divákov, sympatizantov a podporovateľov, predovšetkým vďaka Klubu priateľov, ktorý je veľkou oporou a podporou televízie.

Televízia LUX v súčasnosti pokrýva viac ako 930 tisíc domácností a ponúka tak možnosť pozrieť si hodnotné programy a prenosy zhruba 3 miliónom divákovi. Služba televízie spočíva predovšetkým v šírení evanjelia a hodnôt všetkým vekovým kategóriám a ľuďom bez ohľadu na ich vierovyznanie, televízia chce byť „svetlom“ a „alternatívou“ pre všetkých. TV LUX sa realizuje aj pri napomáhaní starým a chorým, ktorí nemajú možnosť „aktívneho života“, sprostredkovaním mnohých prenosov slávenia svätých omší, modlitieb ruženca, prednášok a katechéz.

Vo významný deň televízie 4. mája 2010 pripravila TV LUX pre svojich divákov celovečerný animovaný film o Jánovi Pavlovi II s názvom Ka-

rol. Pri príležitosti narodenín sa TV LUX priblíži svojim divákovi aj prostredníctvom pobočiek v regiónoch Slovenska. Pobočky v Prešove a Banskej Bystrici pripravili pre divákov a návštevníkov televízie Deň otvorených dverí (DOD). V Prešove sa tak udialo v utorok, 4. mája a v Banskej Bystrici to bude v sobotu, 15. mája.

Počas týždňa budú kolportéri a dobrovoľníci TV LUX na námestiach slovenských miest rozdávať propagačné materiály s informáciami o druhom výročí.

Peter Novák

Posviacka kostola v Oščadnici

Túžba veriacich a predstaviteľov farnosti i obce Oščadnica zväčšiť kostol, ktorá sa zrodila už pred I. svetovou vojnou, sa mohla zrealizovať až v roku 1941, v čase II. svetovej vojny. Koncom apríla bol položený a farárom Štefanom Krautmanom požehnaný základný kameň. Za rekordne krátky čas bol kostol rozšírený. Rôzne okolnosti spôsobili, že kostol bol 31. augusta 1941 len požehnaný nitrianskym biskupom Andrejom Škrábikom. Po rozšírení kostola sa prebudoval aj jeho interier. Namiesto dreveného oltára bol osadený nový oltár z umelého mramoru. Jedinečnosť získal osadením netradične stvárnenej sochy Nanebovzatej Panny Márie, ktorú vytváral akademický sochár Vojtech Ihrský. Hlavný oltár i sochu požehnal pri príležitosti vysluhovania sviatosti birmovania v roku 1942 Karol Kmeťko.

Po II. vatikánskom koncile, ktorý priniesol i výrazné zmeny v liturgii, boli v kostole urobené len nevyhnutné zmeny. V uplynulom roku sa začala realizovať dlhodobá plánovaná rekonštrukcia interieru spolu s prístavbou sakristie. Podľa návrhu architektky Márie Sabovej bolo presbytérium vysunuté do priestoru lode kostola. Na podlahové kúrenie bola položená nová dlažba. Materiál z odstránených bočných oltárov bol použitý pri stavbe nového oltára i ambóny. Ich realizáciu previedol kamenár Branislav Moskál. Na stenách kostola pribudli štyri konsekračné kríže a v presbytériu veľký oltárny kríž. Rekonštrukcia sa realizovala svojpomocne za výdatnej duchovnej, finančnej i materiálnej pomoci farníkov, rodákov a ľudí z blízkeho i vzdialenejšieho okolia.

Nový oltár i liturgické zariadenie, ktoré v sobotu 1. mája 2010 posvätil žilinský biskup Mons. Tomáš Galis spolu s celým kostolom, odráža štruktúru a architektonické prevedenie pôvodného oltára; spája teda staré s novým. Do obetného stola boli vložené oltárne kamene z pôvodných oltárov, v ktorých sú pozostatky svätých. Na oltárnej menze je v latinčine vytesaný nápis, ktorý bude i budúcim generáciám pripomínať tento veľký deň.

Eubomír Bollo, farský administrátor

Stretnutie nepočujúcich v Marianke

V Marianke sa v nedeľu 2. mája uskutočnilo medzinárodné stretnutie. Na svätej omši sa stretli nepočujúci veriaci z Bratislavy a z Viedne (Rakúsko). Svätú omšu celebroidal a homíliu predniesol p. Alfred Zainzinger OSST, ktorý je poverený pastoráciou nepočujúcich vo Viedenskej arcidiecéze, koncebroidal p. Felix Mária Žiška OFM, ktorý je poverený pastoráciou nepočujúcich v Bratislavskej arcidiecéze.

Veľkou pomocou aj napriek podobnosti posunkových jazykov bola služba tlmočníčok Márie Schwendenwein a Miriam Ritomskej, ktoré sú regionálnymi koordinátorkami centier pre nepočujúcich. V homílii sa p. Alfred zamerail na evanjelium, v ktorom nás Ježiš vyzýva v prikázani: „žiť vo vzájomnej láske“ podľa jeho príkladu (porov. Jn 13,31n.). Prikázanie musí mať konkrétne podoby v našom živote - skrze skutky. Jednou konkrétnou podobou, sú aj naše vzájomné stretnutia, povedal p. Alfred.

Stretnutie bratislavských a viedenských nepočujúcich bolo už druhým v poradí a zišlo sa na ňom vyše 70 nepočujúcich. Stretnutia sú spojené so spoločnými posedeniami a kultúrnym programom. V túto nedeľu to bol obed a prehliadka hradu Devín. V budúcom roku je plánovaný zraz na rakúskej pôde, na mariánskom pútnickom mieste vo Frauenkirchen.

Felix Mária, OFM

Púť bývalých politických väzňov v Nitre na Kalvárii

V sobotu 8. mája 2010 sa bude v Nitre na Kalvárii konať púť bývalých politických väzňov a ich rodinných príslušníkov a zároveň spomienka pri príležitosti 60. výročia Akcie K 2. Táto druhá vlna rušenia mužských kláštorov prebehla v noci z 3. na 4. mája 1950 a postihla najmä Spoločnosť Božieho Slova a menšie rehole. Spomienková slávnosť sa začne o 9.00h pontifikálnou svätou omšou vo farskom Kostole Nanebovzatia Panny Márie na Kalvárii, ktorej hlavným celebrantom bude ordinár Ozbroyených síl SR a Ozbroyených zborov SR Mons. František Rábek. Nasledovať budú spomienky vtedajších klerikov Spoločnosti Božieho Slova, z ktorých si niektorí založili rodiny a dnes sú trvalými diakonmi. Témami spomienok v aule Misijného domu Matky Božej bude zrušenie Misijného domu na Kalvárii, Misijného domu na Zobore, väznenie misionárov Spoločnosti Božieho Slova a Misijných sestier služobníc Ducha Svätého. Pri tejto príležitosti budú bývalým politickým väzňom a väzenkyniam z Nitry a okolia odovzdané pamätné me-

daily k 20. výročiu založenia Konfederácie politických väzňov Slovenska, medzi ktorými je najviac rehoľných sestier.

Peter Sandtner

Slávenie Fatimskej soboty v Obišovciach pri Košiciach

V Obišovciach - známom pútnickom mieste Košickej arcidiecézy - sa v sobotu 1. mája zišlo pri modlitbách a svätej omši niekoľko stoviek veriacich. Od mája do októbra sa bude v tejto farnosti každú prvú sobotu v mesiaci sláviť Fatimská sobota. Táto pobožnosť bola v Cirkvi založená na žiadosť Panny Márie pri zjaveniach v roku 1917 vo Fatime. Fatimská Panna Mária prisľúbila blaženú smrť tým, ktorí si vykonajú pobožnosť prvých sobôt cez päť za sebou nasledujúcich mesiacov. Májové stretnutie a pobožnosť Fatimskej soboty v Obišovciach si pripravili veriaci dekanátu Košice –Juh. Slávnostnú svätú omšu celebroidal košický pomocný biskup Mons. Bernard Bober. Počas homílie zvlášť vyzdvihol dôležitosť modlitieb za Sv. Otca, na ktorého sa množia útoky. Taktiež v modlitbách a prosbách zveril Božej Matke celú Cirkev, ktorá v súčasnosti prežíva svoje krízy, ale na druhej strane je vyzývaná aj k pokániu, ktoré ju vedie k reflexii. Biskup Bober sa v závere prvej Fatimskej soboty v Obišovciach rozlúčil s veriacimi so slovami, že za Matkou prichádzame s radosťami a bolesťami a tak je to správne.

Jaroslav Fabián

Vyučujúci z KU v Ružomberku sa stretli s veľvyslancami EÚ

Veľvyslanci krajín Európskej únie sa dnes stretli v Košiciach, aby sa oboznámili s problematikou a špecifikami prostredia východu krajiny Slovenska. Vypočuli si správy zamerané na konkrétne otázky prostredia so zameraním na dva kľúčové smery. Problematiku ekonomiky a rozvoja oblasti východného Slovenska predniesol Dr. Štefan Šalapa z Oldbury consultant limited. Otázkam z oblasti celkovej sociálnej situácie so zameraním na rodinu, menšiny a sociálne problémy východu sa venovali doc. Róbert Lapko a doc. Martin Uhál, zástupcovia KU v Ružomberku, Teologickej fakulty, Inštitútu aplikovanej etiky. Okrem otázok bioetiky sa inštitút zaoberá aj otázkami aplikácie etiky do rôznych oblastí spoločenskej praxe so zreteľom na kľúčové oblasti verejného života - spoločnosť, politiku a obchod.

Vladimír Buzna

Riaditeľ TK KBS: CSI Lic. Jozef KOVÁČIK, Domáci servis: Danka JACEČKOVÁ, Grafická úprava a monitoring: Jolana ŠINAJOVÁ, Fotoservis: Mgr. Peter ZIMEN
Adresa: Konferencia biskupov Slovenska, P.O. Box 113, 814 99 Bratislava, Telefón: 02 / 54435 380, Fax: 02 / 54433 292, e-mail: tkkbs@kbs.sk,

Internetová verzia spravodajstva TK KBS - www.tkkbs.sk